ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Οι 10 «δραπέτες» και η πρώτη εθνική ομάδα της Αλγερίας

Ρασίντ Μεκλουφί: Παράτησε την κορυφή του Γαλλικού Πρωταθλήματος και το Μουντιάλ του 1958 για να γυρίσει για 4 χρόνια τον κόσμο, διαδίδοντας το μήνυμα της Αλγερινής επανάστασης

Αίσθηση προκάλεσε η δήλωση του αρχηγού της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου της Αλγερίας ότι αυτός και οι συμπαίκτες του θα προσφέρουν το πριμ για τη συμμετοχή τους στους 16 του Παγκοσμίου Κυπέλλου στους Παλαιστίνιους της λωρίδας της Γάζας «διότι αυτοί το χρειάζονται περισσότερο».

Μάλιστα, οι ποδοσφαιριστές της Αλγερίας, κατά τη διάρκεια της περιοδείας τους στους δρόμους του Αλγερίου, μετά την επιστροφή τους από τη Βραζιλία, όπου αποθεώθηκαν από χιλιάδες συμπατριώτες τους, είχαν κρεμασμένη πάνω στο λεωφορείο που τους μετέφερε την παλαιστινιακή σημαία δίπλα σε αυτήν της χώρας τους. Οι ποδοσφαιριστές της Αλγερίας, με αυτό τον τρόπο, αποτέλεσαν φωτεινή εξαίρεση στο γενικό κανόνα που θέλει τους σύγχρονους ποδοσφαιριστές –φυσικά με τις ευλογίες της FIFA- να ζουν σε ένα δικό τους κόσμο και να μην παίρνουν θέση για κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα ακόμα και στην ίδια τους τη χώρα.

Τα πράγματα όμως δεν ήταν πάντα έτσι. Και η ιστορία της εθνικής ομάδας της Αλγερίας μας το υπενθυμίζει με τον καλύτερο τρόπο.

Στις 15 Απριλίου του 1958, δύο μόλις μήνες πριν από το Μουντιάλ στη Σουηδία, η κοινή γνώμη της Γαλλίας και του κόσμου μαθαίνει για την εξαφάνιση 10 αλγερινών ποδοσφαιριστών, που ήταν σημαντικά στελέχη των γαλλικών ομάδων εκείνης της εποχής και 5 από αυτούς διεθνείς με την Εθνική Γαλλίας. Πιο γνωστός από όλους, ο Rachid Mekhlufi, πρωταθλητής Γαλλίας με τη Σαιντ Ετιέν το 1957 αλλά και του Κόσμου με την Εθνική Ομάδα Ενόπλων Δυνάμεων της Γαλλίας την ίδια χρονιά, προοριζόμενος να αγωνιστεί με την Εθνική Ομάδα της Γαλλίας στο Μουντιάλ του 1958.

Το μυστήριο λύνεται τις επόμενες ώρες: Οι Αλγερινοί ποδοσφαιριστές έφτασαν στην Τυνησία, έδρα της προσωρινής κυβέρνησης του Μετώπου για την Απελευθέρωση της Αλγερίας (FLN) που το 1954 είχε αρχίσει ένοπλο αγώνα ενάντια στο γαλλικό ιμπεριαλισμό για την ανεξαρτησία της χώρας. Σκοπός τους, να επανδρώσουν την ποδοσφαιρική ομάδα του FLN, την πρώτη εθνική ποδοσφαιρική ομάδα της Αλγερίας.

Η παλαιστινιακή σημαία δεν λείπει από την υποδοχή της εθνικής ομάδας της Αλγερίας που εντυπωσίασε στη φετινή διοργάνωση

«Δεν δίστασα καθόλου. Σήμερα οι ποδοσφαιριστές παίρνουν αποφάσεις με βάση την καριέρα τους και τα χρήματα. Το Παγκόσμιο Κύπελλο; Φυσικά και το σκεφτόμουν... Αλλά ήταν κάτι ασήμαντο μπροστά στην ανεξαρτησία της πατρίδας μου», θυμάται ο Mekhlufi.

«Κανείς μας δεν μετάνιωσε. Ήμασταν στρατευμένοι. Ήμασταν επαναστάτες. Αγωνιστήκαμε για την ανεξαρτησία της πατρίδας μας. Ήταν τα καλύτερά μας χρόνια», θα δηλώσει ο Mohamed Maouche, παίκτης της Reims, που είχε φτάσει στον Τελικό του Κυπέλλου Πρωταθλητριών το 1956.

Το πρώτο ματς των «έντεκα της ανεξαρτησίας» ήταν στις 9 Μαΐου του 1958 με αντίπαλο το Μαρόκο, στην Τύνιδα και τις εξέδρες γεμάτες με Αλγερινούς μαχητές που πυροβολούν στον αέρα στη θέα της αλγερινής σημαίας. Οι Αλγερινοί νικούν 2 – 0 και η FIFA αποβάλλει από τις τάξεις της την ποδοσφαιρική ομοσπονδία του Μαρόκου.

Την ίδια τύχη θα έχουν οι ομοσπονδίες της Τυνησίας και της Λιβύης. Όπως ήταν φυσικό, καμιά χώρα του «δυτικού κόσμου δεν δέχτηκε να φιλοξενήσει αγώνα της ποδοσφαιρικής ομάδας του FLN.

«Να κάνουμε γνωστή την επανάσταση και να μαζέψουμε χρήματα για τον αγώνα, αυτός ήταν ο σκοπός μας», θα πει ο Mustapha Zitouni, διεθνής ως τότε με την Εθνική Γαλλίας. Η ομάδα του FLN επί 4 χρόνια θα πραγματοποιήσει περιοδείες σε Ασία, Αφρική και Ανατολική Ευρώπη, επιμένοντας πάντα να ακούγονται οι εθνικοί ύμνοι πριν από την έναρξη κάθε αγώνα. Θα

επισκεφτεί, μεταξύ των άλλων, την Κίνα του Μάο και το Βιετνάμ, όπου θα γίνει δεκτή με ενθουσιασμό. Έδωσε 91 παιχνίδια μέχρι την ανακήρυξη της ανεξαρτησίας της Αλγερίας, το 1962, διαδίδοντας παντού το μήνυμα της Αλγερινής Επανάστασης.

Δημοσιεύθηκε στον **Δρόμο της Αριστεράς,** 12.7.2014